

ПРАВОСЛАВНИ АРХИЕПИСКОП ЦЕТИЊСКИ МИТРОПОЛИТ ЦРНОГОРСКО-ПРИМОРСКИ

81250 Цетиње, Црна Гора
тел/факс: +382-41-231-273
+382-41-231-193

mitropolija@t-com.me, www.mitropolija.me

MINISTARSTVO

01 - 09/12 - 3538/

АЕМбр. 361
7.3.2012.

Влада Црне Горе

Министарство унутрашњих послова и јавне управе
н/р г. Ивана Брајовића, министра

Подгорица

Поштовани г. Министре,

Достављамо Вам у прилогу Саопштење за јавност Епископског савјета Православне Цркве у Црној Гори дато са сједнице истог одржане у Подгорици 25. фебруара 2012. године у вези са Вашом недавном изјавом о потреби „регистровања“ Митрополије црногорско-приморске и друге три Православне Епархије Српске православне Цркве у Црној Гори, како би се престало са прогоном из Црне Горе наших свештеника, монаха и вјерских службеника страних држављана. Скрепљамо Вам пажњу на несумњиве податке наведене у саопштењу да се од Цркве тражи да поступа и чини радње које нису ниједним позитивним црногорским Законом прописане (па ни из бивше СФРЈ из 1977.г.).

Претпостављајући, међутим, да Ваши органи у посљедње вријеме из непознавања Православне Цркве и њеног вјековног непрекинутог постојања на просторима данашње Црне Горе са тобожњих законских разлога спречавају свештенству издавање боравишних виза, ми ради превазилажења насталих неспоразума (несумњиво штетних не само за Цркву него и по Црну Гору и њен међународни углед) и ради олакшања поступка Вама и Вашим службама, у контексту Саопштења, достављамо и званичну изјаву: Овим потврђујемо и пријављујемо континуирано постојање Православне Цркве у данашњој Црној Гори од 4. вијека по Христу, прво под именом Епископије Диоклијске, Рисанске, Скадарске и Расијске, у времена јединствене Цркве Истока и Запада. Древнохришћанске Епископије Которска и Барска добиле су (од XI вијека) свој континуитет у Надбискупији Барској и Бискупији Которској Римокатоличке Цркве, а остale древне Епископије од 1220. године постоје без прекида у данашњем облику као Зетска Епископија (од 1346.г. на Сабору у вријеме цара Душана и Патријарха српског Јоаникија уздигнута на степен Митрополије), Будимљанска, Хумска и Рашка, у саставу Архиепископије Жичке, односно Пећке Патријаршије. Поред историјских условљених промјена назива (Зетска=Црногорска и Скендеријска, Црне Горе и Брда, данас Црногорско-приморска Митрополија; Хумска=данас Захумско-херцеговачка, на челу које је био и Св. Василије Острошки; Будимљанска=Захумско-рашка времена Краља Николе, данас Будимљанско-никшићка; Рашка=Рашко-призренска, дијелом Милешевска, Дабробосанска, данас у Црној Гори дјелови Милешевске) све те Епископије су биле од оснивања органски дјелови Пећке Патријаршије, све до њеног отоманског укидања 1766. године. Од тада до

1920. године дјелови накадашње Пећке Патријаршије су јурисдикцијски припадали Цариградској Патријаршији, а други дјелови под именом Црногорске Митрополије у Књажевини/Краљевини Црној Гори, Карловачке Митрополије, Митрополије Краљевине Србије од 1879.г., Буковинско-далматинске Митрополије – управљали су се самостално (аутономно, „аутокефално“) у сталном ишчекивању обнове јединства Пећке Патријаршије. Одлуку о васпостављању јединства Пећке Патријаршије прво је донио Синод Црногорске Митрополије у Краљевини Црној Гори 16. децембра 1918.г. А потом је сагласношћу свих осталих Митрополија некадашње Пећке Патријаршије то јединство остварено 1920. године и потврђено 1922. године Томосом Васељенске Патријаршије (уз укључење у Београдску Патријаршију и других Епархија Васељенске Патријаршије) и сагласношћу свих аутокефалних Православних Цркава у свијету. Новим уставом обједињене Пећке/Београдске Патријаршије, односно Српске православне Цркве од 1931. године Митрополија Црногорска је проширења некадашњом Захумско-рашком/Никшићком Епархијом, дјеловима Пећке Митрополије и Бококоторском Епархијом и добила назив Црногорско-приморска, а 2000.г. обновљена је и из ње издвојена Будимљанско-никшићка Епархија. Васпостављањем јединства Пећке Патријаршије, у оквирима данашње СПЦ, вјековима постојеће Православне Епархије на просторима данашње Црне Горе, сачувале су и чувају свој непрекинути континуитет, идентитет, имовину и пуно самоуправљање, сагласно вјековном канонском праву и поретку Православних Цркава. Тај континуитет, законско-правни субјективитет и имовинска права су им признавале и потврђивале све власти и државе кроз вијекове, без обзира на њихове промјене и промјене државних граница. Ништа више, али ни мање, не очекује и не тражи Православна Црква од власти садашње независне Црне Горе и њених органа.

Увјерени, да ће Вам ово образложение помоћи да Ви и Ваше службе испоштујете Уставом Црне Горе загарантована права Цркава и вјерских заједница, до недавно у пракси од свих потврђивана и примјењивана, примите, г. Министре, изразе нашег поштовања.

Прилог: Саопштење за јавност Епископског савјета Православне Цркве у Црној Гори, 25.2.2012.

Прилог 2: Саопштење –
Сједница
Сабора Грађанства

АЕМ ЦРНОГОРСКО-ПРИМОРСКИ

Амфилохије

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ ЕПИСКОПСКОГ САВЈЕТА ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ У ЦРНОЈ ГОРИ

Некатегоризовано

25. фебруара 2012. - 17:14

 Саопштење за јавност Епископског савјета Православне Цркве у Црној Гори

Чланови савјета са другим Епископима

ЦЕТИЊЕ, 25. фебруара – Послије

Свете Архијерејске Литургије у
Саборном Храму Христовог
Васкрсења у Подгорици и свечане
Светосимеоновске литије до
Немањиног града на обали Рибнице,
архијереји – чланови Епископског
савјета Православне Цркве у Црној
Гори су одржали своје братско
сабрање и размотрили актуелне
проблеме Цркве.

Посебна пажња је посвећена најновијем покушају оспоравања правног статуса Православне Цркве и прогона православних свештеника и монаха, који немају црногорско држављанство, а који скоро двије деценије служе Богу, Цркви и народу у Црној Гори.

Оспоравање правног статуса Цркве кроз наводне "аргументе" да "није регистрована" по Закону о правном положају вјерских заједница од 1977.г. и упућивање Цркве која вјековима постоји у Црној Гори на некакву "регистрацију" која није прописана законом не представља ништа друго него продужетак идеолошке борбе против Цркве. Таква обавеза не постоји по закону те нико, па ни Црква, није дужна да поступа и чини радње које законом нијесу прописане. Бројна важећа решења, одлуке и правоснажне судске пресуде утврђују и потврђују да Митрополија и све епархије СПЦ у Црној Гори имају неспоран правни статус. Ту чињеницу, познату свима и свакоме, потврдила је управо Влада Црне Горе у одговорима на додатна питања на упитник Европске комисије кроз јасну и тачну констатацију да је Српска Православна Црква регистрована у Црној Гори.

Још једном и изнова позивамо МУП Црне Горе да прекине са прогоном и изгоном више свештеника и монаха, који немају црногорско држављанство. Упорно се пренебрегава чињеница да је ријеч о људима који никада нијесу имали проблем са законом и који су лојални грађани Црне Горе. И овај проблем је вјештачки изазван, јер су свим свештеницима и монасима без црногорског држављанства годинама уназад редовно одобравани привремени боравци управо по прописима који су и данас на снази.

Од надлежних државних органа Црне Горе очекујемо да се што прије приступи припреми и доношењу новог закона о слободи вјериоисповијести и црквама и вјерским заједницама, закона о реституцији одузете имовине Цркава и вјерских заједница и припреми уговора са Српском Православном Црквом у истом обиму правâ као што је већ учињено у случају Римокатоличке цркве, Исламске и Јеврејске заједнице.

Оспоравање Цркве, и то само православне, унијело је и уноси велико узнемирање вјерника широм Црне Горе, а и много шире. Са овог мјеста, у данима пред почетак вакршњег поста, својој духовној дјеци и свим људима добре воље упућујемо поруку мира. И себе и друге подсјећамо да нам је као хришћанима дужност да останемо у миру са Богом и једни са другима. Црна Гора је наша отаџбина и у њој смо сви, без обзира на национална и политичка увјерења, дужни да на истинским и правим темељима еванђелске вјере и предања првенствено изграђујемо, обнављамо и утврђујемо себе и једни друге на дјелу Господњем.

У Цркви Божијој која је по својој природи тијело Христово има мјеста за све. Црква као Мајка прима своју дјецу и не разликује их по томе како се национално и политички изјашњавају нити национално или политичко увјерење представља сметњу било коме да се оствари као истински човјек и истински вјерник-хришћанин.

Све православне вјернике позивамо да се у предстојећем вакршњем посту посвете молитви и чињењу добрих дјела, богољубљу и човјекољубљу по којима ће нас наш Распети и Вајсесли Господ Христос препознати као своје ученике.

**У Подгорици,
25. фебруар 2012.г.**

Чланови Епископског савјета:

**АРХИЕПИСКОП ЦЕТИЊСКИ
МИТРОПОЛИТ ЦРНОГОРСКО-ПРИМОРСКИ
АМФИЛОХИЈЕ**

**ЕПИСКОП БУДИМЉАНСКО-НИКШИЋКИ
ЈОАНИКИЈЕ**

**ЕПИСКОП ЗАХУМСКО-ХЕРЦЕГОВАЧКИ
ГРИГОРИЈЕ**

**ЕПИСКОП МИЛЕШЕВСКИ
ФИЛАРЕТ**

**ЕПИСКОП ум. ЗАХУМСКО-ХЕРЦЕГОВАЧКИ
АТАНАСИЈЕ**

Саопштење за јавност

10. септембра 2012. - 21:27

- [Вијести из Митрополије](#)
- [СПЦ](#)

О ПРИЈАВИ ПОСТОЈАЊА МИТРОПОЛИЈЕ ЦРНОГОРСКО-ПРИМОРСКЕ

Почетком марта ове године, Архиепископ Цетињски Митрополит Црногорско-Приморски г. Амфилохије је, поводом изјаве министра Ивана Брајовића о "потреби регистраовања Митрополије", истом упутио саопштење Епископског савјета Православне Цркве у Црној Гори и њиме пријавио, посвједочио и званично га обавијестио да, уколико му то није познато, на простору на коме се данас налази Црна Гора још од IV вијека по Христу, тј. од негдашње Епископије Диоклијске до данашње Митрополије црногорско-приморске и других православних епископија, постоји организован црквени живот. У акту је укратко наведен историјат и црквено-правни континуитет тих епископија. Митрополитов акт је упућен, како је наведено, "да би се престало са прогоном из Црне Горе наших свештеника, монаха и вјерских службеника – страних држављана" и да би се на тај начин "МУП-у помогло да испоштује Уставом Црне Горе загарантована права цркава и вјерских заједница, до недавно у пракси од свих потврђивана и примјењивана".

Министар Брајовић и ресор на чијем је челу до дана данашњег нијесу одговорили на тај допис, који је у протоколу МУП-а заведен под бројем 01-08/12-3538/1 од 8. марта 2012. године. Митрополији црногорско-приморској још увијек није познато да ли је МУП, тим поводом, предузимао било какве правне радње. Имајући у виду да у поступцима за одобрење привремених боравака појединим свештеницима, након што је Управни суд поништио ранија незаконита решења МУП-а, овај орган и даље истрајава искључиво на прогону православних свештеника, може се закључити да по службеном допису Митрополије МУП Црне Горе није предузео ниједну правну радњу. Но, то је питање које ће другом приликом бити размотрено, а у даљем тексту одговорићемо на одређене анти-црквене ставове и тумачења тог дописа, као и отвореног писма Митрополита Амфилохија предсједнику Црне Горе Филипу Фујановићу, који су се појавили у једном дијелу црногорске јавности.

У реаговању поводом отвореног писма предсједнику Вујановићу и обавјештења министра Брајовића о постојању Митрополије црногорско-приморске и три епархије СПЦ у Црној Гори постоји само једна констатација вриједна похвале. Наиме, након вишегодишњег инсистирања да су цркве и вјерске заједнице у Црној

Гори обавезне да се региструју, коначно је прихваћен на законским прописима утемељен и више пута поновљен став Митрополије да у Црној Гори не постоји појам "регистрације" цркава и вјерских заједница. Важећи Закон, упркос својим бројним недостатцима, искључиво познаје појам "пријаве" деклараторног карактера и то само вјерских заједница које буду оснивали грађани на основу права на слободу вјериоисповијести. У том погледу, на основу члана 2. Закона о правном положају вјерских заједница од 1977. године, не постоји законска обавеза цркава и вјерских заједница, које су постојале прије ступања на снагу тог Закона, да врше било какве пријаве надлежним органима ради уписа у евиденцију. Њихова једина обавеза у том погледу јесте да надлежни орган обавијесте о евентуалном престанку рада и то у року од 15 дана од дана доношења одлуке о престанку рада.

Свима је, осим представницима МУП-а Црне Горе, веома добро познато да Митрополију црногорско-приморску и три епархије СПЦ у Црној Гори нијесу основали грађани него су основане вјековима раније и као такве оне имају свој православно-црквени, историјски и правни континуитет. Ваљда је свима познато да Митрополију није оснивао нико од постојећих грађана Црне Горе.

Још једном и по ко зна који пут понављамо да "Црногорску Цркву", тј. Митрополију црногорско-приморску и Епархију захумско-рашку није укинуо регент Александар Карађорђевић 17. јуна 1920. године и да су обје епископске катедре у Краљевини СХС имале свој црквено-правни и државно-правни субјективитет и имају га до данас. Одлуку о приступању другом обновљењу Пећке Патријаршије, коју су османски освајачи по други пут укинули 1766. године, прво је донијела Црногорска Митрополија 16. децембра 1918. године (у тој одлуци Св. Синода Краљевине Црне Горе именована као „Српско-Православна Св. Црква у Црној Гори“), па тек остале епархије са подручја некадашње канонске јурисдикције Пећке Патријаршије. Митрополија тим чином није изгубила ниједно своје црквено или друго, раније стечено право него је до дана данашњега сачувала свој идентитет, интегритет и континуитет уз апсолутну подршку тадашњег свештенства, монаштва и вјерног народа. Да је то непобитна историјска чињеница свједочи и избор Митрополита Митрофана (Бана) од 26. маја 1919. године за првог предсједника Средишњег Архијерејског Сабора, који је, искључиво на основу канонских прописа, извршио историјски чин другог обновљења канонске јурисдикције Пећке Патријаршије.

Улога регента Александра и свјетовних власти тог времена је искључиво била у томе да су, на основу тадашњег правно-политичког система признатих вјериоисповијести, цркава и вјерских заједница, који је имплементиран чланом 7.

Крфске декларације, признали одлуку надлежних црквених тијела која је донијета на основу православно-црквених канона. Подсјећања ради, у члану 7. Крфске декларације је било прописано да ће се "све признате вјери исповијести вршити слободно и јавно. Православна, Римокатоличка и Мухамеданска вјери исповијест, које су по броју следбеника најјаче у нашем народу, биће једнаке и равноправне према држави. На основу ових принципа, законодавац ће се старати да се чува и одржава конфесионални мир, који одговара духу и прошлости џелокупног нашег народа". На исти начин су тадашње власти признавале и унутрашње одлуке других цркава и вјерских заједница што се може лако утврдити.

Примјетно је да упорни заговорници лажних теза "о Александровом укидању Црногорске цркве" умјесто чињеница и правних аката из тог времена више воле логицирање. Уколико би се и ми послужили истом методологијом онда би мирне душе могли да тврдимо да је Црна Гора, уласком у Уједињене нације након референдума од 2006. године, укинута и да је изгубила свој субјективитет. Такође, по истој логици би могли да тврдимо да би чин уласка Црне Горе у Европску унију био раван њеном укидању!?

Острашћени племенско-идеолошки критичари Цркве не желе да виде чињеницу да постоји велика правна разлика између пријаве групе грађана или, тачније, активиста Либералног савеза, Социјалдемократске партије и Федералистичког покрета од јануара 2000. године "о оснивању ЦПЦ" у цетињској полицији која је тада, да се не заборави, била у саставу МУП-а Црне Горе и обавјештења Митрополита Амфилохија министру унутрашњих послова Ивану Брајовићу о постојању Митрополије Црногорско-Приморске и њеном историјском континуитету не током последњих 800, него током последњих 1600 година. При томе, треба имати у виду да је, по данашњим прописима у Црној Гори, Управа полиције посебан државни орган, а у вријеме пријаве оснивања тзв. ЦПЦ је била саставни дио МУП-а Црне Горе.

Посебно је питање: да ли то значи да Митрополија до пролећа ове године није постојала у Црној Гори, како се истиче у племенско-идеолошком саопштењу? Ако имамо у виду да су Мешихат Исламске заједнице у фебруару 2010. године, Барска надбискупија у мају 2010. године, а Которска бискупија у августу 2011. године (и то након потписивања државно-црквеног Темељног уговора Владе Црне Горе и Свете Столице) МУП Црне Горе обавијестили о свом постојању онда се чудимо зашто се субјективитет и имовинска права Исламске заједнице и двије католичке бискупије у Црној Гори не оспоравају на исти начин као што се то чини једино са Митрополијом? Да ли то значи да је и њих укидао регент Александар Кађорђевић? Да ли то значи да Исламска заједница и Барска надбискупија до

2010. године, а Которска бискупија до 2011. године нијесу постојале у Црној Гори? И да ли то значи да оне немају имовинска права која су признавана законодавствима свих држава кроз историју и која се признају и данас на основу важећих правних прописа у Црној Гори?

Поједини острашћени племенско-идеолошки типови у Црној Гори још увијек не знају да цркве и вјерске заједнице, посебно оне које имају вишевјековни историјски континуитет, свој вјерски идентитет не изграђују на потврдама цетињске полиције, што је случај са новоформираном организацијом под називом "ЦПЦ", него на сопственом канонском предању, историјском континуитету и устројству. Такође, изгледа да их још није нико обавијестио да су државе – чланице Савјета Европе, а међу њима и Црна Гора, обавезане на апсолутну неутралност у погледу унутрашњих питања свих цркава и вјерских заједница.

протосинђел Методије (Остојић),

игуман Цетињског Манастира